

Sygn. akt I Ca 110/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Nowaczyński

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 9 grudnia 2014r., sygn. akt I C 917/14

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 110/15

UZASADNIENIE

Powód R. K. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanej A. K. kwoty 961,44 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 22 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że nabył od M. S. (1), S. P., D. K., M. O. oraz C. M. dochodzoną wierzytelność. Na wierzytelność tą składają się poszczególne kwoty wynikające z umów pożyczek, zawartych przez pozwaną z wymienionymi osobami za pośrednictwem serwisu (...). Pozwana została wezwana do zapłaty zadłużenia, jednak zobowiązania swojego nie wypełniła.

Postanowieniem z dnia 10 października 2014 r., w sprawie VI Nc –e (...) przekazano rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Iławie, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana A. K. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie, nie żądała przeprowadzenia sprawy w swojej nieobecności, nie składała w sprawie żadnych wyjaśnień.

Wyrokiem zaocznym z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Iławie powództwo oddalił. W uzasadnieniu wskazano, że powód nie wykazał istnienia zobowiązania zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podkreślono, że powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego okoliczność zawarcia umów pożyczek przez pozwaną oraz umów przelewu wierzytelności. Pomimo wskazania w pozwie złożonym elektronicznie w postępowaniu upominawczym listy dowodów, uzasadniających istnienie zobowiązania, powód nie przedłożył tych dowodów w postępowaniu przed sądem, do którego przekazano sprawę ze względu na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w

postępowaniu upominawczym. Mając na uwadze treść przepisów art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie powoda przysługujące względem pozwanej nie zostało udowodnione, co musiało skutkować oddaleniem powództwa.

W apelacji powód R. K. wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji wymienił i dołączył do pozwu umowy pożyczki zawarte przez pozwaną: w dniu 19 lipca 2013 r. z M. S. (2) na kwotę 300 zł, w dniu 19 lipca 2013 r. z S. P. na kwotę 50 zł, w dniu 19 lipca 2013 r. z M. O. na kwotę 100 zł, w dniu 24 maja 2013 r. z C. M. na kwotę 400 zł oraz w dniu 24 maja 2013 r. z D. K. na kwotę 100 zł. Skarżący zaznaczył, że z wyżej wymienionymi pożyczkodawcami zawarł umowy cesji wierzytelności. Umowa cesji wierzytelności z M. S. (1) została zawarta w dniu 22 kwietnia 2014 r. i obejmowała należność główną w kwocie 213,69 zł oraz „wynagrodzenie z tytułu udzielonej pożyczki” w kwocie 144 zł, umowa cesji wierzytelności z S. P. została zawarta w dniu 23 kwietnia 2014 r. i obejmowała należność główną w kwocie 35,58 zł oraz „wynagrodzenie z tytułu udzielonej pożyczki” w kwocie 24 zł, umowa cesji wierzytelności z M. O. została zawarta w dniu 23 czerwca 2014 r. i obejmowała należność główną w kwocie 71,23 zł oraz „wynagrodzenie z tytułu udzielonej pożyczki” w kwocie 48 zł, umowa cesji wierzytelności z C. M. została zawarta w dniu 06 września 2014 r. i obejmowała należność główną w kwocie 195,97 zł oraz „wynagrodzenie z tytułu udzielonej pożyczki” w kwocie 144 zł, natomiast umowa cesji wierzytelności z D. K. została zawarta w dniu 13 maja 2014 r. i obejmowała należność główną w kwocie 48,97 zł oraz „wynagrodzenie z tytułu udzielonej pożyczki” w kwocie 36 zł.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia, że powód wykazał zasadę i wysokość roszczenia objętego pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności postępowania cywilnego to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia materiału dowodowego, pozwalającego poczynić ustalenia faktyczne, z których strony wywodzą określone skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości - art. 229 k.p.c. oraz co do faktów niezaprzeczonych - art. 230 k.p.c. (porównaj: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 listopada 2014 r., I A Ca 677/14, Lex nr 1621085)

W przedmiotowej sprawie pozew opierany był o twierdzenie o nabyciu wierzytelności wobec pozwanej od poszczególnych osób fizycznych, które były jej wierzycielami z tytułu umowy pożyczki. Obowiązkiem powoda, wynikającym z art. 6 k.c., było zatem udowodnienie, że pozwana zawarła umowy pożyczki z wymienionymi przez niego osobami fizycznymi, a nadto wykazanie, że skutek zawarcia umowy cesji z pierwotnymi wierzycielami nabył wierzytelności wynikające z tych umów. Ciężarowi temu powód nie podolał. Wbrew stanowisku zawartemu w apelacji do wniesionego pozwu nie zostały dołączone ani umowy pożyczki, ani umowy cesji wierzytelności. W pozwie wniesionym drogą elektroniczną powód wskazał jedynie listę dowodów, które miały popierać jego twierdzenia. Po stwierdzeniu braku podstaw do wydania nakazu w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Łławie powód nie złożył do akt dowodów z dokumentów, na które wskazywał w pozwie wniesionym drogą elektroniczną. Na rozprawę z dnia 9 grudnia 2014 r., na której zapadł zaskarżony wyrok, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie, nie stawił się. W tej sytuacji, słusznie uznano, że powództwo, jako nieudowodnione, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy przy tym wyjaśnić, że dowody zgłoszone przez powoda w apelacji, w świetle art. 381 k.p.c., należało uznać za spóźnione. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem sąd drugiej instancji może pominać nowe fakty i dowody,

jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Obowiązek wykazania zasadności popieranego roszczenia spoczywa na stronie powodowej od samego początku postępowania, zaś uznanie powództwa za nieudowodnione przez Sąd Rejonowy nie może być uznane za okoliczność usprawiedliwiającą prowadzenie postępowania dowodowego w instancji odwoławczej. Stąd obecne odwoływanie się do dowodów z dokumentów należało ocenić jako spóźnione.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.